

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewelina Wolny

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Mierzejewska

przy udziale oskarżyciela publicznego nadinspektora pracy Wiesława Matysa

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 25 maja 2018 r. sprawy przeciwko:

W. K., córce W. i H. z domu K., urodz. (...) w S.

obwinionej o to, że:

I. wbrew zakazowi handlu oraz wykonywania czynności związanych z handlem w niedzielę lub święta, w S. w sklepie przy ulicy (...) powierzyła M. O. wykonywanie pracy w handlu w niedzielę przypadającą w dniu 18 marca 2018 r.,

tj. o wykroczenie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 10 stycznia 2018 r. o ograniczeniu handlu w niedzielę i święta oraz w niektóre inne dni (Dz.U. z 2018 r. poz. 305) w związku z art. 4 i art. 5 ustawy z dnia 10 stycznia 2018 r. o ograniczeniu handlu w niedzielę w i święta oraz w niektóre inne dni (Dz.U. z 2018 r. poz. 305)

II. w S. w dniu 27 marca 2018 r. do godz. 10.58 nie zgłosiła wymaganych danych mających wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy w związku z zatrudnieniem od 18 marca 2018 r. M. O.,

tj. o wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2017 r. poz. 1065 ze zmianami oraz z 2018 r. poz. 138) w zw. z art. 104 ust. 1 pkt 1, art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2017 r. poz. 1065 ze zmianami oraz z 2018 r. poz. 138), art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 36 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1778 ze zmianami oraz z 2018 r. poz. 357)

I. obwinioną W. K. uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej wykroczeń i za to z mocy art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 10 stycznia 2018 roku o ograniczeniu handlu w niedzielę i święta oraz w niektóre inne dni (Dz. U. z 2018 roku poz. 305) i art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2018 roku poz. 138), opierając wymiar kary o art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2018 roku poz. 138) w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 3.000 (trzy tysiące) złotych,

II. na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. w zw. z art. 21 pkt 2 i art. 3 ust 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciąża obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (stu) złotych oraz opłatą w kwocie 300 (trzystu) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniona W. K. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...). Przeważającym przedmiotem działalności jest sprzedaż detaliczna napojów alkoholowych i bezalkoholowych prowadzona w wyspecjalizowanych sklepach, między innymi w placówce handlowej położonej w S. przy ul. (...).

W związku z wejściem w życie w dniu 1 marca 2018 roku ustawy z dnia 10 stycznia 2018 roku o ograniczeniu handlu w niedzielę i święta oraz w niektóre inne dni, Starszy Inspektor Pracy Specjalista R. R. z Powiatowej Inspekcji Pracy w O. w dniach 18 i 27 marca 2018 roku przeprowadził kontrolę w powyższej placówce handlowej w celu sprawdzenia przestrzegania przepisów wspomnianej wyżej ustawy.

O zamiarze przeprowadzenia kontroli obwiniona nie została zawiadomiona.

W wyniku przeprowadzonej kontroli w dniu 18 marca 2018 roku, przedstawiciel Państwowej Inspekcji Pracy ujawnił fakt sprzedaży towarów, w tym alkoholu, przez M. O.. Ponadto w trakcie kontroli stwierdzono także, iż obwiniona do dnia 27 marca 2018 roku godz. 10.58 nie zgłosiła wymaganych danych mających wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy w związku z zatrudnieniem od dnia 18 marca 2018 roku M. O..

(dowód: wyjaśnienia obwinionej W. K. na k. 22-22v, protokół kontroli przeprowadzonej w dniach 18 i 27 marca 2018 na k. 3-5).

Obwiniona W. K. nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Wyjaśniła, iż w dniu 18 marca 2018 roku o godzinie 10.00 otworzyła sklep przy ul. (...), zaś około 15.30 została powiadomiona o uszkodzeniu drzwi w jej drugim sklepie, położonym w S. przy ul. (...). Wskazała, iż akurat przy sklepie przechodziła M. O., która na jej prośbę na kilka minut zastąpiła ją w sklepie. Zaznaczyła, iż w tym czasie udała się do drugiego sklepu, aby sprawdzić co tam się stało. Wskazała, iż po około 20 minutach wróciła do sklepu przy ul. (...) i stwierdziła, iż w sklepie jest prowadzona kontrola z ramienia Państwowej Inspekcji Pracy. Podała, iż M. O. miała dopilnować sklepu pod jej nieobecność, a w przypadku, gdyby ktoś przyszedł, to miała coś sprzedać. Przyznała, iż nie chciała na tę parę minut zamykać sklepu. Wyjaśniła, iż M. O. jest córką jej koleżanki, nie są spokrewnione. Zanegowała nadto zatrudnianie kiedykolwiek wymienionej w swojej placówce handlowej. (vide wyjaśnienia obwinionej k. 22-22v).

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż obwiniona dopuściła się zarzucanych jej we wniosku o ukaranie wykroczeń. W ocenie Sądu wina obwinionej i okoliczności popełnienia przez nią zarzucanych jej czynów nie budziły żadnych wątpliwości. Wprawdzie obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej wykroczeń, jednak zauważyć należy, iż już z samych jej wyjaśnień wynika, iż swoim zachowaniem naruszyła dyspozycję przepisu art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 10 stycznia 2018 roku o ograniczeniu handlu w niedzielę i święta oraz w niektóre inne dni. Ponadto także protokół przeprowadzonej w dniach 18 i 27 marca 2018 roku kontroli w placówce handlowej obwinionej (vide k. 3-5) potwierdza wszystkie okoliczności, które powodują przypisanie obwinionej sprawstwa w zakresie zarzucanego jej wspomnianego wykroczenia. Obwiniona w niedzielę przypadającą na dzień 18 marca 2018 roku powierzyła wykonywanie pracy w handlu M. O. wbrew obowiązującym ustawowym ograniczeniom. Przy czym niewątpliwie M. O. należy uznać za osobę zatrudnioną w rozumieniu przepisu art. 3 pkt 5 cytowanej ustawy, bowiem jak wprost wynika z wyjaśnień obwinionej, wymieniona miała pod jej nieobecność prowadzić działalność handlową w jej imieniu w ramach jej działalności gospodarczej (vide wyjaśnienia obwinionej k. 22v od słów "M. O." do słów "miała coś sprzedać"). Warto w tym miejscu wskazać, iż bez znaczenia pozostają tłumaczenia obwinionej, iż jej nieobecność w sklepie była krótkotrwała, spowodowana podejrzeniem uszkodzenia szyby w drugiej placówce handlowej. Zgodnie bowiem z przepisami cytowanej ustawy, powierzenie wykonywania czynności związanych z handlem osobie zatrudnionej podlega odpowiedzialności karnej, bez względu na czas wykonywania tych czynności. Podkreślić należy, iż M. O. była osobą zatrudnioną, albowiem dokonywała tych czynności na podstawie umowy prawa cywilnego. Obwiniona zawarła w dniu 18 marca 2018 roku z wymienioną umowę o pracę w formie ustnej,

nadto obwiniona dopuściła M. O. do pracy, a ta rozpoczęła jej wykonywanie. Przytoczone powyżej okoliczności jednoznacznie wskazują, iż M. O. spełniła kryteria osoby zatrudnionej w ramach tej ustawy. Dodać należy, iż przepisy ustawy wyraźnie wskazują, iż w niedzielę i święta w placówkach handlowych powierzanie pracownikowi lub zatrudnionemu wykonywania pracy w handlu oraz wykonywania czynności związanych z handlem, są zakazane, zaś ustawowy zakaz skierowany jest głównie do osób zatrudnionych na umowę o pracę, niemniej jednak obowiązuje także wobec pracowników niezależnie od podstawy zatrudnienia.

Wbrew twierdzeniom obwinionej, gdyby istotnie chodziło tylko o przypilnowanie sklepu pod jej nieobecność, to jej zachowanie nie wyczerpałoby znamion czynu zabronionego. Zwrócić bowiem należy uwagę na fakt, iż M. O. podejmowała czynności związane z działalnością handlową, sprzedaż była rejestrowana za pomocą kasy fiskalnej, a transakcje były udokumentowane paragonem fiskalnym. (vide protokół kontroli k. 3v). Tak więc M. O. wykonywała czynności związane ze specyfiką zawodu sprzedawcy i odpowiednim przeszkoleniem w tym zakresie. Tym samym wyjaśnienia obwinionej, jakoby przypadkowo poprosiła o pomoc przechodzącą obok jej sklepu (...), w świetle powyższych rozważań są nielogiczne i nie zasługują na wiarę. Stanowią one jedynie przyjętą przez obwinioną linię obrony.

Bezsporną okolicznością w przedmiotowej sprawie jest także fakt, iż M. O. nie jest spokrewniona z obwinioną, jest córką jej znajomej (vide wyjaśnienia obwinionej k. 22v od słów: (...) do słów „nie jesteśmy spokrewnione”). Zgodnie ze stanowiskiem Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz Państwowej Inspekcji Pracy tylko korzystanie z okazjonalnej i nieodpłatnej pomocy członków rodziny w takim przypadku nie narusza przepisów wspomnianej ustawy.

Dalsze zachowanie obwinionej wyczerpało znamiona czynu z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Podstawę ustaleń faktycznych w zakresie wykroczenia przypisanego obwinionej w tym punkcie stanowił protokół kontroli przeprowadzonej w dniach 18 i 27 marca 2018 r. w placówce handlowej należącej do obwinionej. (vide k. 3-5). Z dokumentu tego jednoznacznie wynika, iż obwiniona w dniu 27 marca 2018 r. do godz. 10.58 w S. nie zgłosiła wymaganych danych mających wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy w związku z zatrudnieniem od 18 marca 2018 r. M. O.. Podkreślić należy, iż nie budzi żadnych wątpliwości autentyczność tego dokumentu i jego treść. Zwrócić uwagę należy na fakt, iż dokument ten został sporządzony przez osobę uprawnioną, we właściwej formie, a zatem należało go uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy. Przy czym zauważyć należy, iż dokument ten został okazany obwinionej w trakcie kontroli, która protokół ten podpisała i w ustawowym terminie nie zgłosiła zastrzeżeń co do ustaleń zawartych w tym dokumencie.

Podsumowując powyższe rozważania, stwierdzić należy, iż zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przypisanie W. K. w sposób nie budzący wątpliwości popełnienia zarzucanych jej wykroczeń. Obwiniona wbrew zakazowi handlu oraz wykonywania czynności związanych z handlem w niedzielę lub święta, w S. w sklepie przy ul. (...), powierzyła M. O. wykonywanie pracy w handlu w niedzielę przypadającą w dniu 18 marca 2018 r., wyczerpując tym samym znamiona czynu z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 10 stycznia 2018 r. o ograniczeniu handlu w niedzielę i święta oraz w niektóre inne dni (Dz.U. 2018 r. poz. 305). Ponadto obwiniona w dniu 27 marca 2018 r. do godz. 10.58 w S. nie zgłosiła wymaganych danych mających wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy w związku z zatrudnieniem od 18 marca 2018 r. M. O., a zatem swoim zachowaniem naruszyła dyspozycję czynu z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2017 r. poz. 1065 ze zmianami oraz z 2018 r. poz. 138).

Obwiniona działała umyślnie, wbrew ustawowym ograniczeniom powierzyła wykonywanie pracy w handlu osobie zatrudnionej oraz nie dopełniła obowiązku zgłoszenia wymaganych danych mających wpływ na wymiar składek. Stopień jej winy jest tym samym wyższy niż nieznaczny.

Analogicznie potraktować należy stopień społecznej szkodliwości przypisanych W. K. wykroczeń. Za okoliczności obciążające uznano brak jakiegokolwiek skruchy ze strony obwinionej, przekonanej o prawidłowości własnego postępowania.

Na korzyść obwinionej przemawia natomiast dotychczasowy sposób jej życia, uprzednia niekaralność.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, wymierzoną obwinionej karę 3000 zł grzywny uznać należy za adekwatną do stopnia jej winy i do stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych jej czynów. Wymierzając obwinionej kary za przypisane wykroczenia, Sąd miał na uwadze treść art. 9 § 2 kw, zgodnie z którym jeżeli orzeka się jednocześnie o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę. Zwrócić uwagę należy także na fakt, iż wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. - o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, które stanowiło podstawę skazania obwinionej, zagrożone jest karą grzywny nie niższą niż 3.000 złotych, a zatem grzywna została wymierzona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia i nie może być potraktowana jako rażąco surową, nie przekracza także możliwości finansowych W. K.. Poprzez swą realną dolegliwość unaocznia obwinionej nieopłacalność podobnych zachowań w przyszłości, a także kształtuje społeczną świadomość prawną, przeciwdziałając poczuciu bezkarności osób naruszających obowiązujące przepisy.

Z uwagi na źródło dochodu obwinionej, która otrzymuje stałe świadczenie emerytalne w wysokości 1095 zł. w stosunku miesięcznym, na podstawie powołanych przepisów, została ona obciążona zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł. oraz opłatą w kwocie 300 zł.